

Вервечка днів сплітається в роки,
В них часто губляться події, люди, дати...
Та серед них нерідко є такі,
Які ніяк не можна забувати.
В містечку знов військові марші грають
І за оркестром вже нечітким рядом
По вулицях, що стільки літ війни не знають,
Проходять визволителі парадом.
Їх, мабуть, вже не більше десяти,
Скалічених життям, збережених війною.
І наших вух не може досягти
Медалей тихий дзвін. Базар. Ми за стіною.
Лиш чергова річниця. Що ж такого? -
Було не з нами це і так давно.
На справжній бій, не той, що у кіно,
Ішли не ми від рідного порога.
А в тій війні було усе не так,
Як нам колись розповідали в школі.
Але спинив тоді фашистський танк
Отой старий, що шкутильга поволі...
І виграли війну такі, як він,
І цього факту не змінить нікому.
Вони, пройшовши Прагу і Берлін,
Живими повернулися додому.
Про себе їм жорстока ця війна
Нагадує не раз, то ранами, то снами,
І з року в рік до себе забира
Своїх солдат. Вони ж поки що з нами.
Спинімося в буденній суєті,
Ми згодом встигнем скрізь, як і годиться.
За мужність на війні і у житті
Цим людям варто до землі вклониться.

Тетяна МЯЛОВА,
с/мт Млинів.